

บทเทศน์และข้อคิด วันอาทิตย์ที่ 27 กันยายน 2026

อาทิตย์สัปดาห์ที่ 26 เทศกาลธรรมดา ปี A

อสค 18:25-28; ฟป 2:1-11; มธ 21:28-32

“พระเจ้าไม่ได้ทรงถามว่าเราเริ่มต้นอย่างไร แต่ทรงถามว่าเรากำลังเดินทางไปทางไหน”

เจ้าอาวาสองค์หนึ่งประกาศหลังมิสซาว่า “วันเสาร์นี้ ขออาสาสมัครสิบคนมาช่วยทำความสะอาดวัดนะครับ” ชายคนแรกรีบตอบเสียงดังทันทีว่า “ได้เลยครับคุณพ่อ! ผมมาแน่นอน ฝากทุกอย่างไว้กับผมได้เลย!” ส่วนชายอีกคนบ่นว่า “วันหยุดทั้งที ยังจะเรียกใช้อีกหรือครับคุณพ่อ...ผมไม่ว่างหรอก!” พอถึงเช้าวันเสาร์ ปรากฏว่าคนที่บอกว่า “ผมมาแน่นอน” โทรศัพท์ก็ปิด โลกก็ไม่อ่าน หาตัวไม่พบ ส่วนคนที่บ่นว่าไม่ว่าง กลับมาถึงวัดเป็นคนแรก พร้อมไม้กวาด ถังน้ำ และกาแฟหนึ่งถุง เมื่อคุณพ่อถามว่า “ไหนบอกว่าไม่ว่าง?” เขาตอบว่า “ปากผมไม่ว่างครับ เพราะมัวแต่บ่น...แต่มือกับเท้ายังว่างอยู่!” พระวรสารวันนี้ พระเยซูเจ้าตรัสถึงบุตรสองคนที่บิดาขอร้องให้ไปทำงานในสวน คนแรกตอบบิดาว่า “ไม่ไป” แต่ภายหลังเปลี่ยนใจและไปทำงาน ส่วนคนที่สองตอบอย่างสุภาพว่า “ไปครับพ่อ” แต่กลับไม่ไป

แล้วพระเยซูเจ้าทรงถามว่า “คนไหนทำตามใจของบิดา?”

คำตอบชัดเจนมาก—ไม่ใช่คนที่พูดไพเราะที่สุด แต่เป็นคนที่ลงมือทำ

1. พระเจ้าทรงมอง “ทิศทาง” ไม่ใช่เพียง “อดีต”

บทอ่านจากประกาศกเอเสเคียลกล่าวว่า หากคนชั่วกลับใจ เลิกทำความชั่ว และปฏิบัติสิ่งที่ถูกต้อง เขาก็จะมีชีวิต ไม่ต้องตาย

นี่คือข่าวดีอันยิ่งใหญ่ของวันนี้ พระเจ้าไม่ทรงขังเราไว้ในอดีต พระองค์ไม่ตรัสว่า “เธอเคยผิด เธอจึงต้องผิดตลอดไป”, “เธอเคยล้มเหลว เธอจึงไม่มีวันเปลี่ยนแปลง”, “ครอบครัวของเธอเป็นอย่างนั้น เธอก็ต้องเป็นอย่างนั้น”

พระเจ้ามิได้ทรงตัดสินชีวิตเราจากภาพถ่ายใบเก่า แต่ทรงมองดูว่า วันนี้เรากำลังเดินไปทางไหน คนที่เมื่อวานอยู่ใกล้พระเจ้า แต่วันนี้หันกลับมาหาพระองค์ กำลังเดินอยู่บนหนทางแห่งชีวิต ตรงกันข้าม คนที่เคยใกล้พระเจ้า เคยรับใช้วัด เคยได้รับความไว้วางใจ แต่วันนี้หิ่งห้อย ยืนชา และเลิกทำความดี ก็อาจกำลังเดินผิดทิศทางได้ ดังนั้น อย่าพูดว่า “ฉันเป็นคาทอลิกมาตั้งแต่เกิด” รวากับใบรับศีลล้างบาปเป็นตัวผ่านประตูสวรรค์ เราต้องถามตนเองว่า...

วันนี้ฉันยังมีหัวใจของศิษย์พระเยซูเจ้าอยู่หรือไม่?

วันนี้ฉันให้อภัยใครหรือยัง? วันนี้ฉันเชื่อสัตย์ เมตตา และยุติธรรมเพียงใด?

2. คำว่า “ครับพระเจ้า” อาจเป็นคำโกหกที่สุภาพที่สุด

บุตรคนที่สองเรียกบิดาอย่างให้เกียรติว่า “ครับพ่อ” แต่คำพูดนั้นไม่มีเท้า ไม่มีมือ และไม่มีกระดูก นี่เป็นอันตรายสำหรับเราคริสตชน เราอาจร้องเพลงไพเราะ สวดบทภาวนายาวนาน คุณเข่าอย่างสง่างาม และตอบว่า “ข้าแต่พระเจ้า” ทุกวันอาทิตย์ แต่ถ้าออกจากวัดแล้วเรายังคดโกง ยังนินทา ยังเอาเปรียบลูกน้อง ยังดูถูกคนยากจน หรือไม่ยอมคืนดีกับคนในครอบครัว คำว่า “อาแมน” ของเราก็อาจเป็นเพียงคำว่า “ไปครับพ่อ” ของบุตรคนที่สอง

พระเยซูเจ้าตรัสคำที่ทำให้ผู้นำศาสนาในสมัยนั้นสะเทือนใจว่า “คนเก็บภาษีและหญิงโสเภณีกำลังเข้าสู่พระอาณาจักรของพระเจ้ายกก่อนท่านทั้งหลาย”

พระองค์ไม่ได้ตรัสว่าความบาปไม่สำคัญ แต่ทรงชี้ว่า คนบาปที่ยอมกลับใจอยู่ใกล้พระเจ้ามากกว่าคนเคร่งศาสนาที่คิดว่าตนไม่ต้องเปลี่ยนแปลงอะไรอีกแล้ว

คนเก็บภาษีและหญิงโสเภณีเริ่มต้นด้วยการพูดว่า “ไม่” ต่อพระเจ้า แต่เมื่อได้ฟังยอห์นผู้ทำพิธีล้าง พวกเขากลับใจ ส่วนผู้นำศาสนาพูดว่า “ใช่” ด้วยริมฝีปาก แต่หัวใจกลับปิดตาย บาปที่อันตรายที่สุดจึงอาจไม่ใช่การเคยหลงทาง แต่คือการหลงทางแล้วมั่นใจว่าตนเดินถูก

3. พระเยซูเจ้ามิได้เพียงตรัสว่า “ใช่” แต่ทรงยอมสละพระองค์

นักบุญเปาโลมอบคำตอบในบทอ่านที่สอง พระเยซูคริสต์เจ้าทรงเป็นพระเจ้า แต่ไม่ทรงยึดถือความเสมอภาคกับพระเจ้าเป็นสมบัติที่ต้องหวงแหน พระองค์ทรงสละพระองค์รับสภาพผู้รับใช้ และทรงถ่อมพระองค์จนถึงความตายบนไม้กางเขน

นี่คือคำว่า “ใช่” ที่แท้จริง คำว่า “ใช่” ของพระเยซูเจ้าไม่มีเพียงเสียง แต่มีบาดแผล ไม่มีเพียงคำสัญญา แต่มีไม้กางเขน ไม่มีเพียงความรู้สึกดี ๆ แต่มีการสละชีวิต

โลกปัจจุบันเต็มไปด้วยคำประกาศ เราพูดถึงสันติภาพ แต่ยังผลิตความเกลียดชัง พูดถึงศักดิ์ศรีมนุษย์ แต่ปล่อยให้คนยากจนถูกทอดทิ้ง พูดถึงความจริง แต่ส่งต่อข่าวโดยไม่ตรวจสอบ พูดว่าเทคโนโลยีจะเชื่อมมนุษย์เข้าหากัน แต่บางครั้งกลับใช้เทคโนโลยีสร้างความแตกแยก

เมื่อไม่นานมานี้ สมเด็จพระสันตะปาปาเลโอที่ 14 ทรงเตือนว่า ปัญญาประดิษฐ์ต้องรับใช้ศักดิ์ศรีมนุษย์และเสริมสร้างสายสัมพันธ์ในครอบครัวมนุษยชาติ มิใช่กระพือความแตกแยกและความขัดแย้ง

เครื่องมืออาจทันสมัยขึ้น แต่คำถามของพระวรสารยังเหมือนเดิมคือ เราใช้มันเพื่อรัก หรือใช้มันเพื่อทำร้าย? เรากด “อาเมน” ใต้ข้อความเกี่ยวกับความรัก แต่จากนั้นกลับกด “แชร์” ข่าวลือที่ทำลายชื่อเสียงผู้อื่นหรือไม่?

4. พระศาสนจักรต้องเป็นบุตรที่ “ลงไปทำงานในสวนองุ่น”

พระวาจาวันนี้ยังท้าทายพระศาสนจักรโดยตรง เราไม่อาจพอใจกับเอกสารสวยงาม คำขวัญไพเราะ การประชุมมากมาย หรือภาพกิจกรรมที่ดูดีในสื่อ หากคนจนยังเข้าไม่ถึง เรา คนบาดเจ็บยังไม่ได้รับการรับฟัง เยาวชนยังรู้สึกว่าไม่มีที่ยืน และผู้ที่เคยถูกทำร้าย ยังรอความจริงและความยุติธรรม

พระศาสนจักรจะน่าเชื่อถือ ไม่ใช่เพราะพูดถูกทุกอย่างคำเท่านั้น แต่เพราะมีความกล้าพอที่จะยอมรับว่า “เราผิด” กลับใจ แก้ไข และลงมือปกป้องผู้เปราะบาง

บางครั้งคำพูดศักดิ์สิทธิ์ที่สุดที่พระศาสนจักรสามารถกล่าวได้คือ “เราขอโทษ” แต่คำขอโทษจะสมบูรณ์ต่อเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงตามมา

พระศาสนจักรต้องไม่เป็นบุตรที่ยืนอยู่หน้าบ้านและพูดว่า “ไปรับพระบิดา” แต่ต้องเป็นบุตรที่ลงไปในสวนองุ่น—ลงไปในชุมชน ในโรงพยาบาล ในเรือนจำ ในบ้านของผู้สูงอายุ ในครอบครัวที่กำลังแตกสลาย และในชีวิตของคนซึ่งไม่มีใครต้องการ

5. เริ่มต้นใหม่ได้ตั้งแต่วันนี้

ความงดงามของพระวรสารวันนี้อยู่ที่คำว่า “ภายหลังเขาเปลี่ยนใจ” ตราบใดที่ยังมีคำว่า “ภายหลัง” ชีวิตของเรายังมีความหวัง เราอาจเคยตอบ “ไม่” ต่อพระเจ้ามาหลายปี

ไม่ยอมให้อภัย, ไม่ยอมเลิกนิสัยบางอย่าง, ไม่ยอมกลับมาวัด, ไม่ยอมรับผิดชอบ, ไม่ยอมพูดคำว่าขอโทษ, แต่วันนี้เราเปลี่ยนใจได้

พระเจ้าไม่ได้ทรงถามว่า เมื่อวานเราพูดอะไร พระองค์ทรงถามว่า วันนี้เราจะทำอะไร หลังมิสซานี้ บางคนอาจต้องโทรศัพท์ไปหาคนที่ไม่ได้พูดกันมานาน บางคนต้องคืนของที่ไม่ใช่ของตน บางคนต้องเลิกส่งต่อข้าวที่สร้างความเกลียดชัง บางคนต้องกลับไปดูแลบิดามารดา บางคนต้องกลับมาหาศีลร้อยบาป อย่าเพียงพูดว่า “พระเจ้าข้า ลูกจะไป” จงลุกขึ้นและไปจริง ๆ เพราะในบั้นปลาย พระเจ้าไม่ได้ทรงมองว่าใครพูดว่า “ใช่” ได้ เพราะที่สุด แต่ทรงมองว่า ใครยอมเปลี่ยนใจ และนำความรักไปปฏิบัติจริง

ขอพระองค์ประทานพระพรพรทานให้เราเป็นเหมือนบุตรคนแรก แม้เราอาจเคยปฏิเสธ เคยผิดพลาด และเคยหลงทาง แต่วันนี้เรากลับใจ ลุกขึ้น และลงไปทำงานในสวนองุ่นของพระบิดา พระเจ้าไม่ได้ทรงถามว่าเราเริ่มต้นอย่างไร แต่ทรงถามว่า เมื่อพระองค์เรียกแล้ว เรากำลังเดินไปทางไหน

อยากเล่าเรื่องให้ฟัง

นักบุญกามิลโล เด เลลลิส (St. Camillus de Lellis): จากนักพนันที่ถูกไล่ออกจากโรงพยาบาล สู่นักอุปัชฌาย์ผู้ป่วย

ประเทศอิตาลีในศตวรรษที่ 16 มีชายหนุ่มร่างสูงใหญ่คนหนึ่งชื่อ กามิลโล เด เลลลิส เขาเป็นทหารรับจ้าง อารมณ์ร้อน ชอบทะเลาะวิวาท และติดการพนันอย่างหนัก การพนันทำให้เขาสูญเสียทุกสิ่ง เงินหมด เสื้อผ้าก็แทบไม่เหลือ จนวันหนึ่งอดีตทหารผู้แข็งแกร่งต้องไปยืนขอทานอยู่หน้าวัด

ที่ขาของกามิลโลมีบาดแผลเรื้อรังรักษาไม่หาย เขาจึงเคยเข้าไปรับการรักษาที่โรงพยาบาลนักบุญยากอบ กรุงโรม แต่แทนที่จะสำนึกบุญคุณ เขากลับมีนิสัยเกเรและแอบเล่นการพนัน จนถูกโรงพยาบาลไล่ออก

ชายคนนี้ได้เป็นเพียง “คนป่วย” แต่เป็น คนป่วยที่แม้แต่โรงพยาบาลยังทนไม่ไหว! ต่อมาเขาได้งานแบกหามก้อนหินเพื่อก่อสร้างอารามของคณะกาปูชิน วันที่ 2 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1575 ระหว่างเดินทางผ่านหุบเขาแห่งหนึ่ง คำสอนของนักบวชกาปูชินได้สะกิดใจเขาอย่างรุนแรง

กามิลโลลงจากหลังม้า คุกเข่าลงบนพื้น และร้องให้ เขาตระหนักว่า ตลอดชีวิตที่ผ่านมา เขาได้พูดว่า “ไม่” ต่อพระเจ้า ทั้งด้วยการพนัน ความรุนแรง และชีวิตที่ไร้ความรับผิดชอบ วันนั้นเอง เขากล่าวว่า “พอแล้วกับโลกนี้ ตั้งแต่วันนี้ ข้าพเจ้าจะรับใช้พระเจ้า” นี่คือนักบวชคนแรกในพระวรสารอย่างแท้จริง—ตอนแรกเขาพูดว่า “ไม่ไป” แต่ภายหลังเปลี่ยนใจและไปทำงานในสวนองุ่นของพระบิดา

ข้อคิดวันนี้ กามิลโลต้องการเข้าคณะกาปูชิน แต่บาดแผลที่ขากำเริบ ทำให้เขาไม่สามารถดำเนินชีวิตเคร่งครัดได้ เขาพยายามถึงสองครั้ง แต่ก็ต้องออกจากคณะเพราะแผลเดิม ดูเหมือนว่าบาดแผลนั้นกำลังทำลายกระแสน้ำของเข แต่ที่จริง บาดแผลไม่ได้ทำลายกระแสน้ำ—บาดแผลกำลังบอกว่า กระแสน้ำของเขายู่ที่ไหน กามิลโลกลับไปยังโรงพยาบาลแห่งเดียวกับที่เคยไล่เขาออก แต่คราวนี้ไม่ได้กลับไปในฐานะนักพนันผู้สร้างปัญหา เขากลับไปในฐานะผู้รับใช้ เริ่มดูแลผู้ป่วยที่ไม่มีใครต้องการสัมผัส

ชายซึ่งเคยถูกไล่ออกจากโรงพยาบาล ต่อมากลายเป็นผู้บริหารโรงพยาบาล

ชายซึ่งเคยใช้มือทอยลูกเต๋า กลับใช้มือคู่นั้นเช็ดบาดแผลผู้ป่วย

ชายซึ่งเคยใช้กำลังทำร้ายคน กลับใช้กำลังอุ้มผู้ป่วยขึ้นจากเตียง

ที่สุดท่านได้รับศีลบวชเป็นพระสงฆ์ และก่อตั้งคณะ ผู้รับใช้ผู้ป่วย หรือคณะกามิลเลียน สมาชิกของคณะปฏิญาณว่า จะรับใช้ผู้ป่วยแม้ในช่วงโรคระบาดและแม้ต้องเสี่ยงชีวิต

เกร็ดที่หลายคนอาจยังไม่รู้

ในปี ค.ศ. 1586 สมเด็จพระสันตะปาปาซิกสตุสที่ 5 ทรงอนุญาตให้สมาชิกคณะของท่านติด เครื่องหมายกางเขนสีแดงขนาดใหญ่ บนเสื้อ เพื่อแสดงว่าพวกเขาอุทิศตนรับใช้ผู้เจ็บป่วย นี่เกิดขึ้นก่อนการก่อตั้งกาซาตสากลสมัยใหม่เกือบสามศตวรรษ แม้ทั้งสององค์กรจะมีได้มีต้นกำเนิดเดียวกัน แต่กางเขนแดงของนักบุญกามิลโลได้กลายเป็นเครื่องหมายว่า ที่ใดมีบาดแผล ที่นั่นศิษย์ของพระเยซูเจ้าต้องกล้าเข้าไปอยู่

ชีวิตของนักบุญกามิลโลบอกเราว่า พระเจ้าไม่ทรงทิ้งเราเพราะคำว่า “ไม่” ที่เราเคยพูดในอดีต ยิ่งกว่านั้น พระองค์ทรงสามารถนำสิ่งที่เราเคยคิดว่าเป็นความล้มเหลว มาเปลี่ยนให้กลายเป็นพันธกิจได้

ถ้ากามิลโลไม่มีบาดแผลที่ขา เขาอาจเป็นเพียงทหารรับจ้างไปตลอดชีวิต แต่เพราะบาดแผลนั้น เขาจึงได้พบผู้ป่วย ได้พบพระเยซูเจ้าในตัวของทุกคน และได้พบกระแสเรียกแท้จริงของตน

จึงอาจสรุปได้อย่างแท้จริงว่า “บาดแผลที่กามิลโลอยากให้พระเจ้าทรงเอาออก กลับเป็นประตูที่พระเจ้าทรงใช้พาเขาเข้าสู่ความศักดิ์สิทธิ์”

วันนี้เราอาจเคยพูดว่า “ไม่” ต่อพระเจ้า เราอาจมีอดีตที่ผิดพลาด มีนิสัยที่น่าละอาย หรือมีบาดแผลที่รักษาไม่หาย แต่อย่าเพิ่งคิดว่าชีวิตของเราหมดประโยชน์

ในพระหัตถ์ของพระเจ้า แม้แต่บาดแผลก็สามารถกลายเป็นกระแสเรียก และแม้แต่นักพนันก็สามารถกลายเป็นนักบุญได้

สิ่งสำคัญไม่ใช่ว่า เมื่อวานเราตอบพระเจ้าว่าอะไร แต่คือ วันนี้เราจะลุกขึ้นไปทำงานในสวนองุ่นของพระองค์หรือไม่ อาแมน

วิษณุ ธัญญอนันต์ เจ้าอาวาสวัดเชนต์จอห์น ลาดพร้าว กรุงเทพฯ